Ч. 82. Середа 24 (11) цьвітня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи вертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Цісар в Празі. — З Угорщини. — Справа австро-угорскої угоди. — З російскої думи.

Вчера по полудни відвідав Цісар в Празі жену ґр. Франца Туна і матір кн. Фердинанда Лобковіца. Вчера вечером відбув ся у Цісаря двірский обід. Публика на улицях витала переїзджаючого Цісаря з одушевленем.

Угорский сойм радив вчера дальше над предложенем о народних учителях. Ухвалено продовжити засідане о годину. Слідуюче засідане відбуе ся завтра. — Часопись A Polger містить сензацийне донесене, а іменно, що сербский патриярх Бранкович, котрого усунене з патриярхату ухвалив церковний синод сербский, удав ся до Векерлього за посередництвом посла Політа з предложенем, що дасть пів міліона корон на фонд диспозицийний, коли Векерле виробить у Монарха то, аби він на дальше полишив єго на столици патриярхату. Векерле відкинув то предложене з обуренем.

Великі промисловці австрийскі, занепокоєні тим, що про австро угорску угоду в угорскім соймі і в клюбі независимців говорив міністер Кошут, вислали в суботу до президента міністрів депутацию, щоби поінформувати єго про неспокій, який в промислових кругах Австриї запанував внаслідок енунцияций угорского правительства. Бар. Бек скористав з тої нагоди, щоби дати деякі поясненя про теперішний стан угодових переговорів і про становище австрийского правительства в тій справі. Не богато сказав бар. Бек, але й то, що він сказав, осьвітлює справу трохи инакше, ніж як она виглядає з ревеляций Кошута. Після того, що сказав Кошут, угорске правительство не думає, щоби договор, котрий тепер має бути заключений, міг тревати поза рік 1917, і що гадку, щоби заключити другий договор на період по 1917 році, цілком покинено. Але за те вже має бути порука, сильнійша ніж самі заяви, що по 1917 році в Угорщині буде цілком певно заведена митова границя. То було не цілком зрозуміле. Тимчасом бар. Бек заявив депутациї, що угорске правительство не протестувало против заключеня угоди поза рік 1917 і як раз угорске правительство проєктувало, щоби підготовити угоду на період дальший ніж теперішний. Тепер нехай кождий вірить, кому сам хоче: Кошутови або бар. Бекови.

Одно тілько не дасть ся заперечити: доперва з пояснень бар. Бека можна зрозуміти обезпечене угорских границь митових, бо згадана ним умова хоче по 1917 році установити митову міжнародну систему. Після заяви Кошута цілию угорского проєкту має бути порука знесеня вільного обороту. Бар. Бек знов говорить, що обмежене вільного обороту має бути не цілию, але средством, щоби осягнути на довгий час тревалість і постійність економічних зносин.

Поясненя обох міністрів годять ся лише в тім, що після одного і другого по 1917 році можливе єсть між обома державами мито. Ріжниця в тім, що наколи угорске правительство хоче в той спосіб підготовити цілковитий митово-політичний розділ, то австрийский президент міністрів висказав ся в тім напрямі, що договор, котрий в формі угоди полишив би суперечности нерозрішеними і лише підготовив би розділ, єсть немислимий. Яснійше говорячи: Угорщина хоче мати угоду, котра ще поки що робить деякі уступки спільности, щоби дійти до цілковитого розділу. Австрия хоче мати угоду, котра робить уступки окремішности, щоби удержати решту спільности. Але чи дасть ся подумати угода, котрою осягнено би обі ті цілком противні цілі?

Така угода, котрій кожда сторона відразу підсуває инший змисл, хоч би була найстараннійше устилізована, мусить завести на небезпечний терен пізнійших інтерпретаций, а досьвід, який під сим взглядом Австрия з Угорщиною вже нераз зробила, повинен бути для

---

2)

Під Седаном.

Епізод з німецко-французскої війни.

(Дальше).

Нараз Генриєта поблідла і сказала живо:
— То ви гадаєте, що мій чоловік?...
Не відповіли нічо. Хлипали, закриваючи лице долонями.

Тіло Генриєти прошибла дрож. Однак она не ослабла. Тілько єї губи стали легко дрожати. Що їй тепер про се думати? Хотіла вмовити в себе, що дитина справді помилила ся, а проте бачила свого чоловіка, як лежав на улици з головою проверченою від кулі... Або той дім старанно позамиканий... Отже єго там вже нема?... Зростаюча з тими питанями певність, що він убитий, морозила єї серце... Однак може бути, що єго лише ранено, що треба йти, бічи чим скорше.

І она так забажала дістати ся там чим скорше, що готова була промишувати собі ще раз дорогу поміж войско. Але нараз роздав ся голос трубки, а за ним команда: наперед — марш!

Переважна більшість тих молодих вояків були новобранці з Тульону, Рошфорту, Бресту, ледви вимуштровані, зовсім неостріляні, а однак всі они від рана бороли ся хоробро та завзято немов старі вояки. Ті люди від Раймсу до Музона зробили убийчий марш, голодні, серед зливи, зовсім непривичні до тяжкої таборної служби, а преці здавало ся, що се взірцево вправлені вояки, так сердечно були збратані з обовязком та пожертвованєм супротив смерти. Ледви заграли трубки, вже йшли в огонь, вертали на зачіпне становище, хотяй їх серця кипіли гнівом та досадою. Тричи обіцяли їм на поміч сьвіжу дивізию, а однак поміч не приходила. Чули ся опущеними, засудженими на смерть. Всіх їх призначено очивидячки на загибіль, ведучи знову на Базель, хоч недавно звеліли їм покинути се місто. Знали про се, були сего певні, а все таки йшли наперед, кладучи голови на побоєвищи, стискаючи чим раз більше ряди, котрі розбивались, як лише покинули закриваючі їх дерева і входили на відкриту полосу куль та картачів.

Генриєта відотхнула глубоко. Дізнала полекші. Вкінци рушили наперед! Ішла за ними в надії, що прибуде разом, готова бічи, колиб бігли. Та ось задержали ся знову. Кулі сипали ся тепер як град, а тимчасом, щоби на ново заняти Базель, треба було бороти ся о кожду пядь дороги, здобувати улички, поодинокі доми, городи, по правім і лівім боці. Перші ряди вже розпочали огонь, однак незабаром прийшлось посувати ся лише хвилевими скоками, доривочно, а найменша завада заставляла марнувати час цілими мінутами...

О, в той спосіб — говорила Генриєта в души — не всцію добити ся там ніколи! І в одній хвили рішилась инакше. Скочила в право, поміж плоти, на стежку, що вела на леваді. Хотіла дістати ся до Базель через відкритий простір низького побережа Мезі. Впрочім неясно здавала собі з того справу.

Нараз станула як вкопана. Побачила перед собою якесь невеличке, ворушливе море, що загородило їй з того боку дорогу. Була се штучна повінь, умисне наводнене низького ґрунту, заміненого в охоронне озеро. Генриєта зовсім про се не погадала. В першій хвили хотіла була завернутись. Однак надумалась і не зважаючи на се, що могла там стратити свої черевики, ішла дальше побережем, бродячи у воді, що залила траву. Мала єї по кістки. Перебрила так яких сто метрів і дістала ся до муру якогось города. Тут ґрунт знижав ся і повінь захоплювала мур зі всіх боків на яких два метри глубини... Перейти ніяк. Єї дрібні кулаки стиснули ся, мусіла запанувати над собою силою волі, щоб не вибухнути плачем. Коли минуло перше вражінє, обійшла обережно мур і попалась на менше залиту уличку, що тягнула ся серед рідко розсіяних хмарок домів. Тепер була певна, що уратувалась. Знала добре цілу ту сіть стежок і доріг, покручених до безконечности; всеж таки вели они до місточка.

Нараз і тут стали вибухати ґранати.

Приголомшена страшним гуком, який ударив в неї з подувом вітру, поблідла ще більше і станула на місци. Один ґранат тріс таки коло неї, ледви на кілька метрів. Піднесла голову і глянула поза ріку, на єї лівий високий беріг, над котрим вили ся в перстені хмарки диму з німецких гармат. Зрозуміла і рушила дальше, слідячи очима вибухи круглих хмарок, щоби устеречи ся перед кулями. Перенята очайдушною відвагою, думала лише про чоловіка, котрого бажала чим скорше забрати з собою і жити з ним щасливо дальше. Позаяк ґра-

неї пересторогою. Коли вже тепер се, що між обома правительствами установлено, в мадярскій інтерпретациї виглядає цілком инакше, ніж в австрийскій, то що доперва буде, коли Мадяри будуть мати правосильну угоду таку, котра дасть ся на всї боки натягати і в найріжнїйший спосіб інтерпретувати.

Депутация промисловців найбільше утішила ся заявою п. президента міністрів, що австрийске правительство доси цїлком вільне, бо не звязало ся нїчим так що-до цїли як і що-до змісту угоди з Угорщиною. То значить, що новий парлямент не буде заскочений нїякими зобовязанями супротив Угорщини, котрі вже не дали би ся змінити і що австрийска палата послів буде сама рішати о угоді, відповідно до того, як зрозуміє інтереси заступлених нею народів Австриї.

Дума вела вчера дальше дискусию над справою аґрарною, без яких небудь важнїйших подій. При кінци засїданя настав крик, коли правиця поставила внесене, аби нині, ві второк, радити над внесенєм о осудженю політичних убийств. Бесїдники правиці заявили ся за наглостию внесеня. Пуришкевич серед сьміху в сали відчитав якусь депешу о убитю в однїй місцевости членів сторонництва „істинно русских людий“ і заявив, що дума мусить осудити ті убийства, які безнастанно повтаряють ся. Внесене правиці відкинено 245 голосами против 128 серед протестів послів з правиці. За голосувала правиця і социялісти, против кадедети. З причини авдиенциї президента Думи Ґоловина, дискусию над інтерпеляциєю о терористах відложено на пізнїйше. Центрум і умірена лївиця роблять заходи, аби взагалї усунути ту інтерпеляцию, однак крайна правиця і лївиця рішучо тому противляться. Президента Думи має цар приймити на авдиенциї нинї. — До аґрарної комісиї Думи вибрано 15 кадетів, 18 трудовиків, 12 социяльних демократів, 9 социяльних революционістів, 5 народних социялістів, 5 магомедан, 5 Поляків, 15 умірених і жовтнївців і 5 диких. Зі складу комісиї видко, що примусове вивласнене буде ухвалене. Як буде полагоджена справа відшкодованя, ще не знати. — „Товариш“ доносить, що президентом ради державної на місце помершого Фріша буде іменований попередний президент кабінету Ґоремикин. Voss. Ztg. доносить з Петербурга, що як голосять політичні круги, Дума буде розвязана дня 30 цьвітня і що того самого дня без огляду на основні закони буде виданий новий закон виборчий, після котрого виборчі права будуть значно обмежені. Нова дума буде склúкана за два місяці.

Новинки.

Львів, дня 23-го цьвітня 1907

— Є. Вел. Цїсар уділив з приватних фондів запомог: громадам Дубровиця і Слобода в повіті ярославскім на докінчене будови спільної церкви в сумі 400 корон, а громаді Солїнка лїського повіта на відбудоване погорівшої церкви 200 корон.

— Ферії шкільні. Міністерство просьвіти зарядило, щоби рік шкільний 1906/7 в школах середних, семінариях учительских, школах промислових, торговельних і т. п. заведенях наукових, там де кінчив ся доси 15 липня сего року, закінчив ся виїмково вже в суботу 6-го липня під услівем, що материял науковий до того часу буде вичерпаний і що відпадуть ферії з причини спеки. Розпорядження есть важне лиш на 1906/7 рік. Рішуча постанова послїдує аж по скінченю відповідних розслїдів.

— Іспити зрілости в семінариях учительских будуть відбувати ся в слїдуючих реченцях: А) в мужеских семінариях: в Короснї письменний іспит 21 мая, устний 3 червня; — в Заліщиках устний приватистів і приватисток дня 17 червня, абітуриентів заведеня 5 липня, реченець письменного означить дирекция; — в Станиславові устний іспит абітуриентів 15 мая, приватистів і приватисток 8 липня; письменний іспит абітуриентів розпочав ся 22 цьвітня; реченець письменного іспиту приватистів і приватисток означить дирекция; — у Львові устний іспит приватистів 10 мая, абітуриентів 1 липня; реченець письменного іспиту абітуриентів заведеня означить дирекция; письменний іспит приватистів розпочав ся 22 цьвітня; — в Самборі устний іспит абітуриентів заведеня 14 червня, приватистів і приватисток дня 25 червня; реченець письменного іспиту означить дирекция; — в Сокали устний іспит 21 мая; письменний розпочав ся 22 цьвітня; — в Тернополи устний іспит приватистів і приватисток 15 мая; абітуриентів заведеня 6 червня; письменний іспит приватистів і приватисток розпочав ся 22 цьвітня; реченець письменного іспиту абітуриентів заведеня означить дирекция;

Б) в женьских семінариях: у Львові в державній семінариї устний іспит приватисток 15 мая, абітуриенток заведеня 1 липня; письменний іспит приватисток розпочав ся 22 цьвітня; реченець письменного іспиту абітуриенток заведеня означить дирекция; — у Львові в приватній семінариї п. Стшалковскої письменний іспит 21 мая, устний 10 червня; — в Перемишли устний іспит приватисток 21 мая, абітуриенток 14 червня; письменний іспит приватисток розпочав ся 22 цьвітня; реченець письменного іспиту абітуриенток означить дирекция.

— Дрібні вісти. Доповняючі курси для учителїв шкіл середних розпочинають ся завтра в середу о 9 год. рано в сали ґеольоґічного інститута в будинку університету. — До віденьских ґазет доносять про великі сиїги в Тиролі, на Семерінґу і в Празї, які там впали були в ночи з пятниції на суботу. — Ватагу циганів привезено онгоди до слїдчої вязниції у Львові з Урича, сокальского повіта. Ватага складає ся з 31 осіб, мужчин і жінок, підозріних о то, що допустили ся рабунку доконаного в недавнім часї в дворі п. Тадея Крижановского в Уричи. — На віденьскім університеті прийшло в суботу до великої бучі межи нїмецкими академиками народовцями а клерикальними. Підчас бійки завалила ся часть бариери. Аж полїция зробила порядок.

— Виїзд до Босни. Вчера по полудни виїхав до Босни до Дольної Туслї один баталїон золочівского 80 полку піхоти під командою майора Пясецкого. Окремий поїзд, котрим від'їздило наше войско для скріпленя залоги над македоньскою границею, іменно же в санджаку новобазарскім, складав ся з одного воза І. і ІІ. кляси, одного воза ІІІ. кляси і десять возів товарових урядженых для перевозу войска. На пращане від'їзджаючих явили ся: комендант корпуса ґр. Аверсперґ з цілим корпусом офіцирским того полку і музикою полковою, відтак делеґати всїх полків стоячих у Львові залогою а наконець множество цивільної публики: свояки, знакомі, приятелї і — приятельки. По короткій войсковій церемониї при звуках музики рушило около 500 мужа в дорогу через Стрий і Лавочне до Будапешту, звідки поїдуть оттам на своє місце призначеня. Від'їхавший баталїон буде розділений на три части: одна часть позістане поки-що в Дервенті, друга в Добою а трета в Дольній Тусли; в сїй послїдній місцевости будуть стояти дві компаниї. Відійшли компаниї: 13. під командою капітана Гессека, 14. під командою капітана Борча, 15. капітан Максимович а 16. капітан Ясїньский. В склад корпуса офіцирского входять крім того 3 поручники, 10 підпоручників і 3 кадети.

— Із станиславівскої епархиї. Канон. институцию одержали: Ник. Воляньский на Брошківці, Евг. Ступницкий на Обертин, Софр. Юревич на Черемхів, Волод. Богачевский на Говилів, Ник. Салї на Чернїв, Вас. Гординьский на Глибоке і Михайло Совяковский на Торговицю пільну. — Стеф. Макогоньский з Поточиск, назначений управителем городеньского деканата на місце відказавшаго ся від деканьского достоїньства Ант. Кобриньского, котрий дістав при тій нагоді грамоту признаня і титул вислуженого декана. — Завідательства парохій одержали: Евг. Данилович з Іспаса

нати не переставали падати, пересувала ся хильцем попід мури домів, кидала ся поза придорожні стовпи і користала з кождого найдрібнїйшого захисту. Та незабаром нестало тих ослон. Розвалена улиця, засипана відломками гарматних куль, скінчилась і розвернув ся пустий простір.

Генриета спинилась коло якоїсь шопи і ждала, аж нараз побачила перед собою в глубині пивничної ями голову дітвака з витріщеними очима. Був се може десятьлїтний хлопчина, босий в одній сорочці і подертих штанятах, очивидячки уличник, дуже розбавлений видом битви. Єго чорні очи блестїли, а за кождим вибухом ґранату хлопець викрикав:

— О то раз! Бум! Здорово тарахнув чортяка! Не рушайте ся, панї, не рушайте ся!

І за кождим гуком кулї поринав в яму, відтак вихиляв на верх свою рухливу голову і знову поринав. Тепер Генриета замітила, що тоті кулї надлїтали від села Лїрі, підчас коли батериї в Пон-Можі і Нуає стрїляли виключно до Балян. Бачила як найдокладнїйше за кождим вистрілом дим а незабаром роздавав ся у воздусї страшний шипіт, поки куля не вибухла з різким ломотом.

Настала перерва. Був се певно короткий відпочинок; легкі хмари диму розвівали ся поволи.

— Тепер втїкаймо, панї, втїкаймо чим скорше!

Хлопчина вхопив Генриету за руку і обоє схилені до землї перебігли відкритий простір. Вкінци впали до млина і ледви за ним сховали ся, коли почули за собою новий ломіт тріскаючого ґранату. Обоє оглянулись: на місци, де перед хвилею сховались були під старою шопою, піднимав ся тепер грубий стовп куряви. Ґранат впав до шопи і перемінив єї в развалину.

Хлопчина крикнув з дикого вдоволеня, але рівночасно потягнув Генриету до дальшої утечі. Дорогу замикали мури городів, без нїякої стежки. Однак малий єї товариш сьміяв ся заєдно і говорив, що коби тілько охота, а перехід знайдеть ся якось. Видрапав ся як кіт на мур і поміг їй з черги перелїзти. В однїй хвили увріли ся посеред грядок гороху та фасолї. Огородженє тягнуло ся довкола. Щоби з него видобутись, треба було перейти через низький дімок городника. Висвистуючи та вимахуючи руками, хлопчина ступав наперед і нічому не дивував ся. Отворив двері і впав до комнати, а звідси перейшов до другої, де була якась старушка, одинока душа, яка лишилась на місци. Стоячи при столї, виглядала як нїма. Повела померклими очима по незнаних людях, що пересувались крізь єї дім, і не сказала анї слова. Они також не відозвали ся до неї. Від дому тягнула ся уличка, котрою ішли якийсь час свобідно. Та незадовго виступили знову перешкоди: то стїни висаджені у воздух, то плоти повивертані. Дерли ся навпростець, скорочуючи собі дорогу, о скілько можна, крізь вікна мешкань, крізь ворота, здовш поломаних штахет. Пси вили, а в однім загуменку туй туй що не перевернула їх сполошена корова. Були вже здаєсь недалеко, бо стало заносити сопухом пожежі, а хмари брунатного диму закривали що хвиля розжарене сонце.

Нараз хлопчина станув як вкопаний перед Генриетою і спитав:

— То всьо дуже добре, але куди властиво ви йдете, панї?

— Видиш, що до Базель!

— Та-а-ак! — скрикнув уличник і засьміяв ся як ученик, що втїк зі школи і додавав собі відваги. — До Базель? Ну, то будьте здорові. Я куди-інде...

Викрутив ся на пятї і щез подібно, як був з'явив ся, не знати куди.

Лишившись сама, Генриета почула великий страх. Не була се для неї нїяка оборона той марний хлопчина, але все таки закладав їй уха своєю балакучостию. Тепер тремтїла цїла, хоч звичайно була все така відважна.

(Дальше буде).

(ex currendo) в Микитинцях і Ник. Гоянюк у Вижници. — Сотрудниками установлені: І. Устияновский (прив. з правом управи) в Посїчи, І. Любович в Горохолинї, Вас. Попович (третим сотрудником) в Коломиї і Іван Харук прив. в Королївці. — Увільнені: Іван Березовский від завідательства у Вижници і Павло Каміньский від сотрудництва з правом управи в Посїчу. — Відпустку для покріпленя здоровля дістали: Іван Рудницкий з Торского, Ант. Левицкий з Нижнева (на три місяці) і Сев. Турчманович з Колодіївки (на два місяці). — До епарх. духовної звязи приняті: монахи ч. сьв. Вас. вел. Ігн. Хмилевский і Мих. Лукавский, укінч. богослов, Евг. Монастирский і студ. богословія Ал. Кунанець. — Правительство признало дотацию з релїгійного фонда: для прив. сотрудника в Улашківцях, для третого сотрудника в Тисьменици і Коломиї, для сотрудників в Королївці, Ворвулинцях, Гнильчи і Гвіздци старім.

— **Доповняючий курс** для учителів середних шкіл відбуде ся в часї від 24 с. м. до 2 мая на львівскім університеті. Курс обіймае фільософію, ґеоґрафію, історию, гіґієну і педаґоґіку. Викладати будуть професори: Абрагам, Ашкенази, Бальцер, Дембіньский, Фінкель, Грабский, Гадачек, Лукасевич, Маньковский, Пясецкий, Реман, Ромер, Рубчиньский, Шнайдер, Шор, Сьмялек, Шпільман, Твардовский, Вітвіцкий і Ст. Закшевский. Новиною курсу будуть конверзаториї, які мають відбувати ся по викладах. Заходом виділу товариства учителів висших шкіл у Львові утворив ся інформацийний комітет (в бюрі тов-а, ул. Малецкого ч. 5), котрий постарав ся о можливі полекші замісцевим участникам курсу побуту у Львові.

— **З перемискої епархії.** Дійстним потелицким деканом іменований о. Сильв. Стецяк з Каменки-Старого села. — Завідателем в Камінці Доброїдах назначений о. Мих. Посїкира. — Від конкурсового іспита увільнені оо.: Іван Грицикевич і Ал. Струсевич. — Презенти дістали оо.: Григ. Клиш на Комарно, Ром. Кокотайло на Туринку і Іван Хрис. Дуркот на Лабову. — Новопоставлені пресвитери назначені сотрудниками: Мих. Дяк в Зіболках, Ем. Вахнянин в Валяві і Ант. Брановский в Якубовій Воли.

— **Небезпечного специяліста** від чужого одїня удало ся полїциї арештувати. Єсть то якийсь Квятковский з Радехова, що приїздив часто на гостинні виступи до Львова, а свою штуку показував головно по каварнях і цукорнях. Квятковский був вже нераз караний за крадїж і недавно тому відсидїв довшу кару; єсть то справдї старий злодій, бо вже сивий і убирав ся завсїгди хоч скромно, але порядно. В короткім часї, як ми то доносили, вкрав він пальто в „Американьскій каварни“, футро в каварни Шнайдера, а в цукорни Сочка пальто на шкоду п. Лїнгарда, урядника каси ощадности.

— **Смерть пяниці.** Із Снятина доносять: Оногди знайдено в рові при повітовій дорозі в Iлинцях тїло 52-лїтного дорожника Михайла Бебича. З того, в якім положеню его знайдено, припускають, що Бебич вертаючи запитий до дому, впав до рова наповненого водою, внаслїдок чого смерть наступила від удушеня.

— **Самоубийство старухи.** В громадї Кальниця коло Лїська знайдено оногди 97-лїтну старуху Еву Вовк висячу на грушї в городї. Слїдство показало, що старуха відобрала собі житє в приступі божевільности.

Телеґрами.

Прага 23 цьвітня. При прекрасній погодї відбув Є. Вел. Цїсар ревю войска праскої залоги.

Відень 23 цьвітня. Часописи подають звіт із Зборів в Швехат, на котрих мінїстер просьвіти Мархет зреасумував свою посольску дїяльність і чинности послїдної палати послів. Що до угоди з Угорщиною признав він, що не єсть приклонником клича Los von Ungarn; зазначив, що в Австриї настало огірченє з причини тактики Угорщини однак становище правительства лежить в тім щоби зробити конець теперішним відносинам і заключити справедливу угоду. Відтак подав мінїстер причини, які спонукали его вступити до кабінету.

Відень 23 цьвітня. Rathhauskorr. доносить, що бурмістр др. Люеґер вертає до Відня з Льврано дня 27 с. м.

Відень 23 цьвітня. Мінїстер скарбу др. Коритовский виїхав вчера на короткий побут до Аббациї.

Варшава 23 цьвітня. Вчера застрілено на улици одного ревірового і 2 вояків.

Петербург 23 цьвітня. (П. А.) Президент Думи Ґоловін буде нинї дня 23 с. м. принятий на авдиенциї у царя.

Петербург 23 цьвітня. Член Ради державної редактор „Кієвлянина“ має бути іменований мінїстром просьвіти.

Петербург 23 цьвітня. „Нов. Время“ заміщає слїдуюче заперечене, з котрого показує ся, що Столипин подав ся або думає подати ся до димісиї. Заперечене то звучить: Вість часописий о довершеню іменованя Ґоремикіна на президента мінїстрів не потверджує ся. Як доси, нїкого до обнятя того уряду не представлено.

Цетинє 23 цьвітня. 400 узброєних в револьвери і баґнети людий з охрестности міста Нїкшіч впали вчера, під проводом команданта баталїону і капітана до міста Нїкшіч, знищили друкарню, в котрій друкує ся часопись „Народна Нїшао“. В містї настало велике заворушене. Склепи позамикано. Для приверненя порядку вислано войско.

Константинополь 23 цьвітня. Депеша екуменїчного патриярха, вислана недавно тому за посередництвом тутешної російскої амбасади до царя, звучить: Іменем сьвятої православної церкви і синоду звертаю ся до В. Вел. яко вірного сина церкви з просьбою, щоби руководячись любовю церкви, схотїв вселаскавійше інтервенїювати на користь гноблених і страдаючих дїтий, сто тисячів Греків в Болгариї і всхідній Румелії, щоби привернено *status quo* в церкві і школї. Наша вдячність для В. Вел. за охорону, на котру в повній надії чекаємо, буде вічна. — Відповідь від царя доси не наспіла.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.